

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Majchráka a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Ing. Antona Jakubíka v trestnej veci proti obvinenému **M. Š.**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom, pod sp. zn. 2 T 141/2006, prerokoval na verejnom zasadnutí 22. júla 2008 v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený **M. Š.** proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. novembra 2007, sp. zn. 2 To 180/07 a rozhodol

t a k t o:

Podľa § 392 ods. 1 Tr. por. sa dovolanie obvineného **M. Š.** **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 5. februára 2007, sp. zn. 2 T 141/2006 bol obvinený **M. Š.** uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (v znení účinnom do 1. januára 2006-d'alej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

dňa 26.júna 2003 v čase o 11,10 hod. riadil osobné motorové vozidlo značky Š. F., ev.č. N., po ceste I/65 v smere od Ž. do Ž. tým spôsobom, že v obci H. nad H., okres Ž., na križovatke ciest I/65 a III/06526 v km 70,620 sa pohyboval rýchlosťou najmenej 106 km/hod., v čase keď vodič ppúp. J. V. s nákladným motorovým vozidlom značky T. X. C.,

ev. č. L., jazdiaci od Ž., odbočoval vľavo na cestu III/06526 v smere do obce S. T., pričom osobné motorové vozidlo Š. F. narazilo pravou prednou časťou do pravej bočnej časti vozidla T. X. v mieste zadnej nápravy a spolujazdec vo vozidle Š. F. npráp. M. R., nar. utrpel zranenia, ktorým v ten istý deň o 18,45 hod. podľahol.

Za to bol odsúdený podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/ a § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Zároveň mu bol uložený podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na tri roky.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obvinený M. Š. a okresný prokurátor v neprospech obvineného.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 13. novembra 2007, sp. zn. 2 To 180/07 na podklade odvolania okresného prokurátora podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. (v znení účinnom do 1. januára 2006 - ďalej len Tr. por.) rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vo výroku o treste zákazu činnosti a sám podľa § 259 ods. 3 Tr. por. obvinenému M. Š. podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na päť rokov.

Odvolanie obvineného M. Š. krajský súd ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Proti citovanému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podal obvinený M. Š. dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. V. L. ml. Tento mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Tr. por. argumentujúc, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Dovolateľ namietal, že Okresný dopravný inšpektorát PZ v Žiari nad Hronom pribral za súdneho znalca na účely vypracovania súdnoznaleckého posudku znalca, ktorý v tom čase nebol zapísaný v zozname znalcov. Tomuto znalcovi bolo umožnené vrátiť spis s odôvodnením, že nedisponuje softvérovým vybavením na vypracovanie znaleckého

posudku. Namietal skutočnosť, že daný znalec neoznámil orgánu činnému v trestnom konaní, že nie je zapísaný v zozname znalcov a nedodrжал ani lehotu určenú v uznesení orgánu činného v trestnom konaní na vypracovanie znaleckého posudku, resp. na vrátenie spisového materiálu. Podľa dovolateľa sa jednalo o zámer, keďže hasiči patria do rezortu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, podobne ako policajti.

Napokon bol vypracovaný znalecký posudok tendenčne zameraný proti osobe dovolateľa, výpočet rýchlostí motorových vozidiel účastníkov dopravnej nehody bol chybný, čo spochybnil nezávislý znalec neformálnou kontrolou, ktorý skonštatoval, že závery znalca smerujú a priori výlučne proti spôsobu jazdy dovolateľa. Prvostupňový súd ani odvolací Krajský súd v Banskej Bystrici však nepovažovali za potrebné pribrať do konania znalecký ústav –Ú. v Žiline, ktorý by vyvrátil, resp. potvrdil znalecké závery v znaleckých posudkoch, s určitosťou by odstránil rozpory, ktoré v predmetných znaleckých posudkoch sú zrejmé, a ktoré svojimi výpoveďami potvrdili a pritom nevysvetlili do konania pribratí súdni znalci. Prvostupňový súd sa obmedzil na vykonanie dokazovania výsluchom znalcov, ktorí podali znalecké posudky, čím dostatočne neozrejmil skutkový stav veci, ktorý mal nesporne vplyv na právny stav merita veci.

Dovolateľ ďalej poukázal na to, že vyšetrovateľ pri spisovaní zápisnice so svedkyňou odmietol uviesť skutočnosti, ktoré svedkyňa vypovedala o udalostiach, ktoré sa stali v dňoch nasledujúcich po inkriminovanej dopravnej nehode. Podľa tvrdenia svedkyne A. Ď., vodič druhého motorového vozidla zn. T. X. sa dostavil na miesto dopravnej nehody asi dva dni po dopravnej nehode aj so svojou dcérou. V rámci rozhovoru so svedkyňou sa mal pppríp. J. V. vyjadriť v tom zmysle, že jeho zámer nebol v deň dopravnej nehody ísť na kávu na čerpaciu stanicu, kde pracovala svedkyňa A. Ď., pretože odbočoval smerom na S. T., kde mienil navštíviť svoju dcéru. Uvedené mala podľa vyjadrenia svedkyne potvrdiť aj dcéra pppríp. J. V. účastná na rozhovore svedkyne A. Ď. a pppríp. J. V.. Z uvedeného mi jednoznačne vyplýva, že vodič motorového vozidla zn. T. úmyselne klamal o účele odbočovania na križovatke ciest 1/65 a 111/06526, išlo by totiž o čiernu jazdu a bol si plne vedomý svojej viny na dopravnej nehode. Vyšetrotateľ tým, že nezapísal uvedené tvrdenia do zápisnice nerešpektoval a dôsledne neuplatnil základnú zásadu trestného konania zakotvenú v § 2 ods. 5 Tr. por. a porušil aj § 55 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por., čím bolo podľa dovolateľa bezprostredne dotknuté jeho Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných ľudských práv a slobôd garantované právo na obhajobu.

Pokiaľ sa jedná o tvrdenia vodiča motorového vozidla zn. T. X., ppráp. J. V. a jeho spolujazdca, kpt. F. K., spočívajúcich v tom, že išli na kávu sú spochybniteľné aj mimoriadne dlhým časovým úsekom, ktorý potrebovali na cestu zo Z. na miesto dopravnej nehody. Tento časový úsek predstavuje 1 hodinu 10 minút, pričom uvedený úsek cesty je s nákladným motorovým vozidlom absolvovateľný do 30 minút. Dovolateľ vyslovil preto názor, že absencia vysvetlenia zvyšných cca 40 minút je závažnou okolnosťou, ktorou sa žiadny z orgánov činných v trestnom konaní, ani v súdnom konaní nezaoberal. Keďže na tomto jazdnom úseku cesty sa nachádza viacero čerpacích staníc, je namieste predpoklad, že „prestávku s kávou“ absolvovali na niektorej z týchto čerpacích staníc.

V ďalšom dovolateľ poukázal na to, že v tejto trestnej veci bol Okresným súdom v Žiari nad Hronom pod zn. 2T 229/03 dňa 7. januára 2004 vydaný trestný rozkaz, ktorý napadol odporom a urobil tak aj prokurátor s argumentujúc o.i. tým, že „... tvrdenie obvineného, že vo svojom jazdnom pruhu sa môže pohybovať akoukoľvek rýchlosťou...“. Dovolateľ si nie je vedomý, že by v podobnom duchu vypovedal. Týmto tvrdením prokurátor z dovolateľa spravil nezodpovedného a arogantného vodiča. To, že ním nie je, dokazuje aj jeho priemerná rýchlosť počas tejto jazdy a počítačové výpočty, podľa ktorých na daný úsek cesty potrebuje vodič na osobnom motorovom vozidle cca. 1hod. a 10min, čo približne korešponduje s časom, ktorý potreboval na prekonanie vzdialeností N. Z. – H. nad Hronom. Dovolateľ dodal, že si je vedomý, že v inkriminovanom úseku som prekročil maximálnu povolenú rýchlosť, ale nesúhlasí s výrokom vyššie opísaného znenia, čo platí o to viac, že sa tak nikdy nevyjadril.

Sudca okresného súdu po vypočutí svedkov ppráp. J. V. a kpt. F. K. skonštatoval rozpory v ich výpovediach v porovnaní s výpoveďami týchto svedkov z prípravného konania. Na rozpory v ich výpovediach poukázal najmä v smere ich vyjadrení, či osobné motorové vozidlo, ktoré dovolateľ riadil, zaregistrovali pred dopravou nehodu. V tomto smere dovolateľ poukázal na fakt, zadokumentovaný v obidvoch znaleckých posudkoch, že vodič i spolujazdec motorového vozidla zn. T. X. mohli vidieť svojou osobou riadené osobné motorové vozidlo pred stretom dotknutých motorových vozidiel. Znalci konštatovali, že: „vodič nákladného vozidla T. X. na začiatku rozhodovania o odbočení vľavo, mohol vidieť osobné vozidlo Š-F. na vzdialenosť 109 až 117 m. Vodič nákladného vozidla nesprávne odhadol jeho rýchlosť a začal úkon odbočovania vľavo rýchlosťou 10 až 15 km/hod.“ Podľa

dovolatela inak povedané nevenoval sa plne riadeniu svojho vozidla, alebo konal to, na čo nemal zo zákona oprávnenie, keď odhadoval rýchlosť jazdy dovolateľa, namiesto aby plnil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom, t.j. dať prednosť protiídúcim motorovým vozidlám. Postavenie motorového vozidla T. X. bezprostredne po dopravnej nehode odporuje tvrdeniu súdneho znalca, že ppráp. J. V. odbočoval správnym spôsobom, nakoľko stred križovatky sa po zastavení vozidla T. X. nachádzal napravo od motorového vozidla T. X., t.j. odbočoval na vedľajšiu cestu do protismeru – nie do svojho jazdného pruhu. Z uvedeného vyplýva dôvodný predpoklad, že vodič nákladného motorového vozidla T. X. musel vidieť vozidlo dovolateľa ešte pred začatím odbočovacieho manévru a úkon odbočovania sa snažil aj týmto spôsobom, odporujúcim pravidlám cestnej premávky zakotveným v ustanoveniach zák. č. 315/1996 Z.z., urýchliť.

Druhý znalecký posudok, vypracovaný Ing. A. C., znalcom z odboru dopravy, z hľadiska jeho obsahu potvrdil námietky dovolateľa a výhrady k stanovenej rýchlosti dovolateľom riadeného motorového vozidla v prvom znaleckom posudku. Dovolateľ je toho názoru, že rozdiely v obidvoch znaleckých posudkoch sú prinajmenšom zarážajúce, a to predovšetkým nárazová rýchlosť. V znaleckom posudku Ing. A. C. je uvedená, akoby náhodou, myšlienka znalca „ Otázkou právnou je, či vodič nákladného vozidla T. X. mal povinnosť predvídať značné prekročenie rýchlosti jazdy vodičom osobného vozidla Š-F.“. Úvahy tohto typu neprináležia znalcovi, je však zarážajúce, že ani prokurátor, ale ani konajúci sudca sa nepozastavili nad skutočnosťou, že ustanovenie zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré pojednáva o povinnostiach vodiča motorového vozidla odbáčajúceho vľavo taxatívne a explicitne vymedzuje povinnosť vodiča motorového vozidla dať prednosť všetkým protiídúcim motorovým vozidlám.

Dovolateľ poukázal aj na to, že dal do pozornosti odvolacieho súdu odborný článok zo súdnej praxe, ktorý sa vzťahuje aj na jeho prípad. Nosnou témou článku je skutočnosť, že v prípade priamej jazdy v rovnom smere má vodič takéhoto motorového vozidla prednosť pred vodičom odbočujúcim vľavo, ktorý mu musí dať bezpodmienečne prednosť. Nesmie sa spoľahnúť a dodržiavanie rýchlosti protiídúcim vozidlom, neopomínajúc pritom, že vodič vozidla T. X. mal možnosť včas spozorovať vozidlo dovolateľa. Konajúce súdy podľa dovolateľa opomenuli fakt, že vodič T. X. porušil dôležitú povinnosť dať prednosť v jazde oproti idúcemu motorovému vozidlu. Otázkou zostalo, či nedal prednosť v jazde preto, že nespozoroval vozidlo dovolateľa, alebo sa plne nevenoval riadeniu motorového vozidla alebo

preto, že zle odhadol rýchlosť jazdy dovolateľa. Dovolateľ si je plne vedomý prekročenia povolenej rýchlosti v inkriminovanom jazdnom úseku, vyjadril ľútosť, že v dôsledku nehodového deja zomrel jeho kolega a priateľ, avšak je zrejmé, že vodič T. X. mu nedal prednosť v jazde a konajúce súdy vzali do úvahy len okolnosti svedčiace v neprospech dovolateľa, neprihliadli na okolnosti svedčiace v jeho prospech, ani nevykonali dokazovanie, ktoré by výsledkovo mohlo svedčiť v jeho prospech.

Odvolačný súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že trestným činom bol spôsobený obzvlášť ťažký a nenapraviteľný následok, čím podľa dovolateľa porušil zákon v ustanovení § 31 ods. 3 Tr. zák., pretože na okolnosť, ktorá je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu sa nemá prihliadať pri určovaní druhu a výmery trestu ako na prirážajúcu okolnosť, pričom podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zákonným znakom tejto skutkovej podstaty trestného činu je následok smrti, a preto na smrť spolujazdca z osobného motorového vozidla zn. Š. F. nemal odvolací súd prihliadať ako na prirážajúcu okolnosť.

Na základe uvedených dôvodov sa dovolateľ domnieva, že rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 2To 180/07 zo dňa 13. novembra 2007, ako aj postupom konania mu predchádzajúcim bol porušený zákon v jeho neprospech, a to jednak v smere neakceptovania a nedôsledného uplatňovania základných zásad trestného konania vyjadrených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku. Chyby konania predchádzajúce rozsudku odvolacieho súdu spočívajú podľa názoru dovolateľa v tom, že sa s náležitou starostlivosťou nezisťovali okolnosti svedčiacej v jeho prospech, a to pokiaľ sa jedná o spoluzavinenie ppráp. J. V. na vzniku dopravnej nehody nedaním prednosti motorovému vozidlu riadeného dovolateľom, nedostatočným venovaním sa riadeniu motorového vozidla, nezohľadnením všetkých okolností, ktoré mohli mať vplyv a aj mali vplyv na realizáciu odbočovacieho manévru motorového vozidla zn. T. X.. Všetky tieto momenty v kontexte celkového pohľadu mali priamy vplyv na výrok o vine a na druh a výmeru uloženého trestu. Ich nepreskúmaním a následným nezohľadnením bolo postupované v neprospech dovolateľa tak konaním, ako i rozsudkom v merite veci.

Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 180/07 zo dňa 13. novembra 2007 ako aj rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T 114/2006 zo dňa 5. februára 2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Vec preto meritórne prerokoval na verejnom zasadnutí a dospel k týmto zisteniam a záverom:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k tomuto obvineným uplatnenému dovolacieho dôvodu treba uviesť, že jeho podstatu opieral jednak o rozpory vo výpovediach znalcov a jednak o skutočnosť, že vyšetrovateľ nezapísal dôsledne výpoveď svedkyne A. Ď. o tom, že ppráp. J. V. (vodič T. X. C., ev. č. L.) vľavo neodbočoval v úmysle ísť na čerpaciu stanicu na občerstvenie, ale v úmysle ísť za svojou dcérou. Dovolací súd konštatuje, že pre záver o zavinení dopravnej nehody a rozhodnutie o vine obvineného je celkom irelevantný dôvod, pre ktorý ppráp. J. V. ním riadeným vozidlom odbočoval z hlavnej cesty vľavo. Z tohto smeru preto vo vzťahu k výpovedi svedkyne A. Ď. nemôže obstať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Rovnako však v tomto smere neobstojí (vo vzťahu k už uvedenému dovolaciemu dôvodu) ani názor dovolateľa, že súdy sa nevyrovnali so všetkými okolnosťami, rozpormi vo výpovediach svedkov či znalcov. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že všetky vo veci vykonané dôkazy boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a pokiaľ dovolateľ namietal, že neboli vykonané iné ním navrhnuté dôkazy, také zistenie nespadá pod dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Hodnotiť, či vykonané dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom môže dovolací súd iba potiaľ, pokiaľ ide o dôkazy, ktoré súdmi boli skutočne vykonané, nie však vo vzťahu k takým dôkazom, ktoré súdy nevykonali a ani sa nimi pri rozhodovaní o vine obvineného nezaoberali.

V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že tak súd prvého stupňa, ako aj súd odvolací dôsledne skúmali všetky vo veci vykonané dôkazy, pokiaľ vo výpovediach svedkov alebo znalcov došlo k rozporom v ich tvrdeniach, odstraňovali ich zákonom predpísaným

spôsobom a v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s týmito dôkazmi vyrovnali logickým spôsobom, ktorému sotva možno niečo vytýkať.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por.

Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízií a náprave skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Svedčí tomu aj dikcia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Naznačený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Dovolanie je teda určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. V konečnom dôsledku z toho vyplýva, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba tzv. právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu, zistenému

súdmi nižších súdov. Skutkový stav je v rámci rozhodovania o dovolaní, opierajúcom sa o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže ani skúmať ani meniť.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a jeho podstatou sú námietky správnosti skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, ide o dovolanie, ktoré nie je dôvodné.

V posudzovanej veci súdy oboch stupňov zhodne skutkovo uzavreli, že obvinený M. Š. predmetnú dopravnú nehodu (skutok podrobne popísaný v rozsudku súdu prvého stupňa) zaviniť tým, že jazdil výrazne nepovolenou rýchlosťou (najmenej 106 km/hod. oproti v danom úseku predpísanej rýchlosti 60 km/hod.), v dôsledku čoho došlo k stretu vozidla obvineného a vozidla, ktoré riadil pppr. J. V., ktorý odbočoval vľavo a následkom, ktoré sú popísané vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. V tomto smere v odôvodnení svojich rozhodnutí detailne a výstižne uviedli, z akých dôkazov pri ustáľovaní skutkového stavu vychádzali. Výstižne pritom poukázali na to, že vodič T. X. nevytvoril pre obvineného náhlu prekážku, prihliadajúc pritom práve na zhodné vyjadrenia znalcov, podľa ktorých ak by obvinený jazdil v danom úseku predpísanou rýchlosťou, vodič T. X. by odbočovací manéver bezpečne dokončil, ba dokonca by ani nijako neobmedzil vozidlo riadené obvineným.

Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený M. Š. vidí zjavne v skutkových zisteniach prvostupňového a odvolacieho súdu, týkajúcich sa záverov o tom, že vodič vozidla T. X. mal možnosť ho vidieť a zjavne nesprávne odhadol jeho rýchlosť, v dôsledku čoho považuje za nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného M. Š. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom

nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok, tak ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Preto ním uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v uvedenom smere nie je daný.

Z pohľadu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. neobstojí ani názor dovolateľa, že k porušeniu zákona došlo aj tým, že odvolací súd v rámci rozhodovania o treste vychádzal aj z toho, že trestným činom bol spôsobený obzvlášť ťažký a nenapraviteľný následok (smrť spolujazdca obvineného), čím podľa dovolateľa bol porušený zákon v ustanovení § 31 ods. 3 Tr. zák., pretože na okolnosť, ktorá je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu sa nemá prihliadať pri určovaní druhu a výmery trestu ako na priťažujúcu okolnosť, pričom podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zákonným znakom tejto skutkovej podstaty trestného činu je následok smrti.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví alebo smrť, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že vo svojej podstate predstavuje dva rôzne alternatívne následky- spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví alebo smrti. Je v súlade s ustálenou súdnou praxou, že na spôsobenie vážnejšieho z alternatívnych znakov skutkovej podstaty nielenže možno, ale treba prihliadať pri rozhodovaní o treste za taký trestný čin. Odvolací súd preto nepochybil, keď v rámci hodnotenia stupňa nebezpečnosti súdeného skutku prihliadal na to, že obvinený svojim konaním spôsobil z alternatívne uvedených následkov práve ten závažnejší - smrť iného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací so zreteľom na uvedené dospel k záveru, že dôvody dovolania neboli preukázané, a preto dovolanie obvineného M. Š. podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. júla 2008

JUDr. Juraj M a j c h r á k , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková